Ч. 145 Субота 1 липня (14 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Про ситуацию. — Війна в Хіні. — З полудневої Африки).

Neue Tiroler Stimmen обговорюючи можливість сполученя католицко-народного сторонництва з віденьскими антисемітами, заявляють, що сторонництво др. Люеґера повинно передтим зложити доказ що єсть дійстно католицким, а той доказ може зложити, коли прийде до обговорюваня справи віроісповідної школи. „Не вистає бо — каже та часопись — промавляти за розділом в школі християн лише від жидів, але треба домагати ся взагалі розділу поміж віроісповіданями некатолицкими а католицкими". — Hlas Naroda перечить, немов би правительство мало намір скликати ческий сойм на конець серпня або на вересень. — Инші ческі часописи обговорюють наміри правительства на пр. що-до виготовленя нового закона язикового, нового реґуляміну для палати послів і закона установляючого побиране посольских диет в річній квоті по 2400 зр. з виключенєм від побираня тих диет послів, котрі спиняють засіданя. Також обговорюють ті часописи подорож дра Кербера до Відня і приписують їй велике значінє, а пражска Politik зазначує, що по повороті дра Кербера правительство займе ся справами внутрішними. Що-до нового реґуляміну і закона о диетах, то Politik каже, що ще не звістно, чи правительство має намір предложити їх палаті послів до ухвали, чи видати на основі розпорядженя. Вкінци взиває Politik до нового зложеня давної правиці і привернення старої більшости, котрої проґрамою має бути адреса ґр. Дідушицкого принята минувшого року правицею.

Бюро Райтера доносить з Вашинґтону, що тамошний хіньский посол вручив онегди американьскому міністрови заграничних справ Геєви письмо хіньскої ради державної с. є. цунліямену, писане дня 9. червня, в котрім цунлімен відпирає від себе всю відвічальність за розрухи. По обговореню розрухів, викликаних кулаками, сказано дальше в тім письмі: „Дозвіл Хіни, щоби заграничні войска увійшли до Пекіну, єсть достаточним доказом, що Хіна хоче здержати приязні відносини до держав. Однако заграничні войска, замість обмежити ся до оборони посольств, переходили улицями міста. Звідси виходили безнастанно зі сторони мешканців жалоби, що кулі европейскі в хіньских дільницях убили кілька осіб. Чужі войска старали ся навіть вдерти ся до одної палати. То обурило хіньских вояків і нарід. Нагідні люди почали убивати чужинців і палити чужу власність. Правительство видало сейчас відповідні прикази для усмиреня ворохобні і рішило просити чужих послів, аби для своєї власної безпечности перенесли ся на якийсь час до Тіентсіну. Саме над тим раджено в цунліямені, коли товпа убила німецкого посла Кеттелера. Кеттелер на день перед тим повідомив письменно цунліямен о тім, що прибуде на нараду. Однако Цунліямен не згодив ся на ту заповідь, побоюючи ся, що посол міг би по дорозі зазнати якої прикрости. Ворохобники прибирали чим раз ґрізнійше становище, внаслідок чого повехано намір, аби дипльоматів вивести під охороною хіньского войска з Пекіну, однако хіньскі власти безпечности одержали приказ зарядити відповідні средства осторожности. — В Таку чужинці самі розпочали ворожі кроки. Хіна не гадає о війні з державами". При кінци того письма звертає ся цунліямен до хіньских послів за границею з просьбою, аби той комунікат доручили чужим правительствам з заявою, що хіньскі войска хотять до кінця виповнити свій обовязок для охорони европейских послів.

Під Тіентсіном Хінці борють ся дальше і положенє 10 тисячного міжнародного войска в тім місті дуже тяжке. Вправді не удало ся доси перемагаючим хіньским силам викинути ворога з міста, однако страти сполучених войск дуже тяжкі, тим більше що як несподівано показало ся, хіньска артилєрия ліпша як артилєриї войск европейских. Сими днями надіють ся получені войска дістати значнійшу підмогу войск японьских і російских. Японці вже нині мають в Таку 22.000 войска і 120 армат. Вся та сила відійшла до Тіентсіну. Росияни і инші держави також чим скорше перевозять значні сили до Хіни.

З полудневої Африки так мало надходить вістий, що здавалось би, немов би там був цілковитий спокій. Тимчасом так не є. Бури бють ся завзятю як і давнійше і вічно непокоять

5)

Весіле против волі.

Старохіньске оповіданє
із збірки новель Кін-Ки-Кі-Кван.
(Після німецкого перекладу).

(Конець).

Четвертий день заяснів в прекраснім сонішнім сьвітлі. Підняв ся сприяючий вітер, і від їзду не можна було довше зволікати. Као-цан відвів жену і дочку на один з двох великих кораблів, а сам з Шао-меєм і Уан-сієном всів на другий. Розпущено вітрила і вскорі фльота була в дорозі. Музики грали весело, а обох кораблів пущали штучні огні. Між тим не всі були веселі і повірник Кяо-і, котрому Єн-цун повірив нагляд над цілою справою, непокоїв ся немало, як его пан прийме оповіданє о всім, що стало ся. А що ему на тім завзсіло, аби прибув скорше від инших і розмовив ся з паном в чотири очи, аби его приготовити на приїзд гостий, вскочив до легкого човна і поїхав як міг скоро наперед. Лишим его на озері, а оглянемо ся за Єнцуном, що від часу виїзду своїх кораблів не міг успокоїти ся.

Коли в день весіля побачив бурю на озері і снїжну метіль, дуже засмутив ся. Ясно було, що при такій непогоді мусіла бути подорож повільна і небезпечна, та що може бути, цілу подорож відлежать на пізнійше і так промине добра нагода. Столи для весільних гостий були накриті, сьвічники уставлені на місци і всьо проче готове.

Дармо ждав цілу ніч. На другий день ще більше засмутив ся.

Коли виїхали з Тонґ-тінґу, мимо бурі і непогоди, то можна було побоювати ся страшного нещастя. На всякий спосіб проминув день вибраний на весіле. На коли назначити новий речинець? Чи Као-цан не буде мати нових яких жадань, чи не буде робити нових трудностий? Того було би за богато! Остаточно лишала ся надія, що Шао-меєви удало ся може намовити Као-цана, аби зараз тепер привіз свою дочку сюди, та при приїзді назначив якийсь близький речинець. Коли би та надія здійстнила ся, то він не богато зважав би на календар, лиш назначив би зараз слідуючий день.

Між тим як такі гадки снували ся ему по голові, не міг собі нещасливий жених найти спокійного кутика. Вставав, сідав, наслухував, входив до дому, аби відтак за хвильку знов вийти.

Сияюче сонце четвертого дня віщувало ему добрі новини. Коло полудня вийшов і почав так сказатиб чатувати. І справді пізнав небавом Кяо-і, що чим скорше біг від човна до него та здалека кричав:

— Ідуть! За пів години будуть вже тут!

— А якже родичі зізволили на вінчане, коли проминув сприяючий день? — спитав Єн цун живо, скоро лиш Кяо-і опинив ся коло него

— Пан Као-цан таки не пропустив того дня, і справив весіле, а пан Уан-сієн мусів удавати жениха.

Єн-цун перебив мову Кяо і сильним ударом в лице. Він аж пінив ся зі злости і побіг до пристани напротив Уан-сієна, аби зараз на вступі гідно его привитати. Кораблі саме причалили. Уан-сієн, лишивши Шао-мея в товаристві Као-цана, вискочив скоро на берег. Ішов скоро, з піднятою головою, усьміхнений і щасливий, що перебув тілько прикрих хвиль, та що тепер зможе оповісти своякови о всім, що лучило ся.

Але Єн цун, не ждучи навіть, заки він скаже слово, кинув ся на него, вхопив его одною рукою за волося і почав другою бити его та при тім кричати:

— Проклятий чорте! Злодію, розбійнику! Ти добре бавиш ся, що? То я даю гроші і труджу ся для твоєї приємности? Ти псе!

Уан-сієн хотів оправдувати ся, боронити ся, але то не помогло. Єн-цун ще більше розлютив ся і нічого не слухав. Нещастний, що не міг видерти ся з его рук, почав вкінци страшно кричати. Служба Єн-цуна збігла ся, а так само прибігли і люди від кораблів під проводом Као-цана. Као-цан спитав о причину крику і бійки, а ті розповіли ему всьо по правді, бо й так укриване ні нащо не придалось би. Тоді Као-цан страшенно озлобив ся. Обманьство посередника, що так вивів его в поле, зробило его лютим як зьвір. Вхопив Шао-мея сильними руками, виганьбив его і збив на квасне яблоко. В тій самій хвили кинули ся своякы молодої жінки на Єн-цуна, аби й ему дати научку. Але его слуги старали ся боронити свого пана. Зробила ся загальна бійка і таке збіговище, що ніхто не міг перейти дорогою.

Саме лучило ся, що начальник округа, відпровадивши якогось достойника аж поза

Анґлійців малими віддїлами, забираючи їм вози з поживою і перерізують дороги, де лиш удасть ся. Найбільше шкоди робить Анґлійцям відділ Бурів під командою Девети, що засів з кількома тисячами вояків в північно-всхідній Оранїї і держить так сказатиб на привязи більшу половину анґлійскої армії, що довкола его обступила і дармо силує ся полонити его.

Новинки.

Львів дня 13-го липня 1900.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Станислав Бадені виїхав на лїчене до Aix les Bains в Сабавдиї звідки поверне дня 12 серпня с. р. до Львова і обійме урядоване.

— **Новий зелїзничий дворець у Львові** стане незадовго на місци старого. Пляни вже цїлком викінчені, так що треба лише збурити старий будинок і построїти тимчасовий критий перон, котрий має получити місце, де заїздять поїзди, з будинком, що находить ся за теперішним двірцем в віддаленю 80 метрів. В нїм будуть поміщені почекальнї, реставрациї, зелїзничі бюра, бюро полїцийне, акцизний уряд і галя для подорожних.

— **Вибори до сойму.** Доповняючі вибори до галицкого сойму з сїльської курії в виборчих округах Скалат і Жидачів розписало ц. к. Намістництво на 4 вересня (в Скалатщинї по пок. Козебродскім, в Жидачівщинї по д'Абанкурі, що зложив мандат).

— **Мати і дочка.** Дивний припадок лучив ся професорови университету о. Конст. Поповичеви. Одного і того самого дня вмерла єму жінка в Чернівцях і донька, що була на курациї в Монахові. На посмертній картцї матери ще була підписана дочка, а в кілька годин пізнїйше она вже була вписана як покійниця на иншій картцї. Донька мала 21 лїт. Сей припадок викликав враженє в місті і всї жалували нещасного професора.

— **Нещастє на зелїзници.** З Харкова доносять, що сими днями вискочив з шин поїзд, що віз емігрантів, на стациї Зосимовша, в наслїдок чого 8 осіб погибло на місци, а 32 було тяжко ранених, з котрих вже 20 померло. З зелїзничої прислуги погибло 2 людий. Богато подорожних доси не віднайдено, а трупів не можна розпізнати так дуже порозриваві.

— **Великі повени** навістили сими днями в наслїдок сильних дощів значну часть краю. Іменно гірскі ріки у всхідній части краю: Стрий з доплпвами, Сьвіча, Лімниця, обі Бистрицї, а в наслїдок того Днїстер почавши від устя Стрия повиливали і наробили величезної шкоди та спинили всюди комунїкацию, зриваючи мости та ушкоджуючи зелїзничі насипи. Також Прут виступив з берегів і ушкодив зелїзницю. В західній Галичинї, де води також прибувають не було ще до нинї повени. — Про вилив Стрия наспіли вчера по полудни такі вісти: Ріка Стрий нинї рано нагле вилила. Причиною повени численні гірскі потоки, що переміняли ся задля безнастанної зливи в правдиві ріки. Само місто Стрий майже цїле під водою. Вода вилила на просторі $2\frac{1}{2}$ кільометра від ріки. Улиця Шевска, ринок, обі церкви, біжниця стоять у воді. Цїла дїльниця „Рінь", Вільшина, паровий тартак всьо залите водою. Многим домам грозить небезпечність. В місті великий страх. Доохрестні села Братківцї, Угерско, Любінцї і богато инших під водою. — В Сколїм наробив Опір богато шкоди в тартаці Шмідта. Шкода поки що не дасть ся обчислити. Поїзди на шляхах Стрий-Лавочне, Стрий-Дрогобич, Стрий-Станиславів і Стрий-Ходорів здержані, так що лиш зі Львова можна ще заїхати до Стрия зелїзницею. — Так само страшно вилила Сьвіча і залила місточко Соколів. — Лімниця залила села Курипів, Блюдники і Пукасівцї. — З Станиславова телеграфували вчера по полудни: Ріки Днїстер, обі Бистрицї, Луков і всї поменьші доплпви нагле вчера повиливали. Мости доси держать ся. О розмірах нещастя нема доси ще подрібних вістий. До Галича виїхав в ночи урядник, а нинї рано поїхав там на машинї радник Двора, староста Прокопчиц. Візвано войскову силу на поміч. В ночи вода в Днїстрі прибувала. — З Галича доносили: Поки-що розміри нещастя в Галичи в наслїдок повени такі: 100 домів під водою, 10 цїлком забрала вода, звиш 500 осіб без хлїба і даху. Серед инших доохрестних сїл без сумнїву також велике нещастє. Страти поки-що супротив перерваної комунїкациї тяжко оцїнити. Енергічний ратунок бурмістра Савицкого і войскова поміч заслугують на похвалу. Комунїкация можлива лише човнами. Староста радник Двора Прокопчиц перебуває в Галичи і сам править ратунковими роботами. Концепіст Стровский виїхав верхом до инших громад. Рух поїздів на всїх зелїзницях в полудневo-всхідній Галичинї і на Буковинї здержаний. — Президия Намістництва на вість о нещастю вислала телеграфічно 600 К. для навіщених повеною з Галича. — До Стрия виїхав секретар Намістництва п. Стрільбицкий. — З Ходорова доносять, що на шляху Стрий Ходорів завалив ся зелїзничий міст на Днїстрі, а насип розірвала вода.

— **Страшна подія**, котра аж тепер вияснила ся, стала ся ще 18. минувшого місяця в Берлинї Там в однім домі, при Любецкій улици, зарізав писар і заразом возьний канцелярийний Адольф Ґаґель, мужчина з висшим образованєм, лїт 31, дитину, хлопятко, котрому було півтора року, а відтак підрізав і собі горло дуже небезпечно. Річ була така: Ґаґель залюбив ся був в послугачцї, що приходила попрятувати до него, дівчинї, дуже пильній і порядній, та хотів конче женити ся з нею, тим більше, коли она стала від него матірю. Але тому противила ся рішучо матїр Ґаґеля, женщина лїт 58, вдовиця по властителю більшої посїлости, або, як у нас кажуть, по „обивателю" або „дїдичу". Щоби тому перешкодити, украла синови 270 марок, а вину звалила на послугачку. Ґаґель зразу повірив тому і усумнив ся о своїй милій та зробив на ню донесенє до полїциї. Але опісля переконав ся, що то таки его рідна мати взяла гроші і умисно та сьвідомо звалила вину на послугачку; єму зробило ся жаль дівчини і він хотів еї перепросити. Але дівчину така ганьба і нещирість Ґаґеля, а заразом і безпримірне поступованє его матери дуже заболїло, не хотїла вже нїчого чути про него. Ґаґель так тим згриз ся, що вхопив свого синка, в хвили коли не було матери дитини, ножем підрізав єму горло та в однїй хвили зарізав а відтак і собі хотів в той сам спосіб смерть зробити, але лиш тяжко зранив ся. Єго взяли до полїцийного шпиталю, але він там ще кілька разів старав ся смерть собі зробити. Наконець мусїли его відставити до дому божевільних. Але тимчасом і его мати зійшла з розуму і оногди стала так шалїти, що треба еї було взяти і відставити до дому божевільних.

— **В справі продажи церковних маєтностий** розіслав Ап. Престол через віденьского нунция архієп. Еміґдиюса з Себосте бреве до всїх епіскопів і архієпіскопів, в котрім сказано: Архієпіскопи можуть продавати церковні маєтности лиш до висоти 8.000 зр. (16.000 К.) а епіскопи не більше як до висоти 6.000 зр. (12.000 К.) а гроші узискані з продажи мусять бути в короткім часї зложені на процент і в безпечнї руки. Брати позичку не вільно архієпіскопам висше понад 15.000 зр. а епіскопам понад 12.000 зр. Скоро би того конче потреба (н. пр. на направу церкви), то мусять сю справу предложити нунціятурі у Відни. — Гроший за винайманє (чинш за посесию або аренду) не вільно брати наперед хиба лиш тілько, кілько належалоби ся за один рік. Задовжати церковні маєтности вільно архієпіскопам аж до висоти 16.000 зр. а епіскопам до 12.000 зр. Бреве покликує ся на розпорядок папи Павла II. з 1464 р. Письмо, котрим то бреве подає ся до відомости, звучить: Посилаю Вашому Впреосьвященству автентичний примірник папского бреве з 8. мая 1900, котрим Сьв. Отець, щоби Апост. Престол і в Австро-Угорщинї міг з хісном подбати про потреби

місто, вертав домів разом з прибічною сторожию і застав цїлу дорогу заперту товпою. Висів з свого паланкина і хотів цїле весїльне товариство арештувати за нарушенє публичного спокою. Очевидно що тепер всьо почало на всї сторони утїкати і начальникова сторожа вспіла зловити лише чотири особи а то Єн-цуна, що все ще держав Уан-сієна за волосе і Као-цана, що не хотів випустити з своїх рук Шао-мея.

Тяжко було на місци розсудити, хто завинив і тому начальник велів всїх увязнених завести до суду, аби їх переслухати і видати засуд.

Као-цан, найстарший віком з арештованих станув перший перед лицем судиї. Він зложив такі зізнаня:

— Я з Тонґ-тінґу, не маю нї університетских студий нї урядничого степени. Називаю ся Као-цан. Я хотів найти собі порядного і ученого молодого чоловіка на зятя. По якімсь часї я найшов такого, якого бажав. Заручив з ним дочку, а третого сего місяця прибув він як звичай велить до нас. Позаяк буря, що сего дня шалїла, не дозволила пускатись нам на озеро, то аби не пропустити установленого сприязливого дня, зарядив я вінчанє в моїм домі і оно відбуло ся. Нинї хотів я дочку відвести до дому еї мужа, коли нараз бачу, як отсей драб (притім вказав на Єн цуна) напав на мого зятя і почав его бити. Я почав розвідувати, що то має значити і довідав ся, що мене і мою дочку погано обманули. Єн-цун взяв собі до помочи безсовісного посередника Шао мея і під своїм іменем представив менї отсего другого молодця та підсунув менї вкінци і зятя під фальшивим назвищем. Прошу вашу Ексцеленцию переслухати посередника, а правда виявить ся.

— Як називає ся посередник і де він є? — спитав судия.

— Називає ся Шао-мей і стоїть перед вашими очима — відповів Као-цан.

Начальник велів сейчас ставити перед себе Шао-мея а Као-цанови відступити і відозвав ся до посередника гнївно:

— Ти чув обжалованє, яке против тебе піднесли? Говориж правду. Раджу тобі в твоїм власнім інтересі.

Мимо тої остороги спробовав Шао-мей спершу викручувати ся неправдою. Хоч він належав до тих зле записаних людий, що вже нераз перед судом ставали, та однако не мав ще нагоди досьвідчити приємностий мук. Але тепер велів розгнїваний судия заложити обжалованому шрубки на пальцї і тут розвязала ся вимова обманця немов яким чудом. Признав ся до обманьства і визнав у всїм щиру правду.

— Ага! — сказав судия — бачиш, тепер вся справа вияснила ся. Той дурак Єн-цун певне богато провинив ся, але вже таки можна зрозуміти, що по таких великих видатках мусїв бути лютий, коли дізнав ся, як его посередник був єму вірний. Тепер побачимо як прийшло до того обманьства. Нехай явить ся тут Єн цун.

Єн-цун зрозумів, що всьо запиранє безхосенне. Він також надіяв ся, що судия не буде надто строгий супротив него. І тому не запирав нїчого і потвердив у всїм зізнанє Шао-мея.

Вкінци прийшов на чергу Уан-сієн. Судия дивив ся хвилю на его побите але все ще хороше лице і сказав:

— Ти студент, богато учив ся з книжок Конфуция і Ченконґа. Як ти міг так забути ся, що дав наклонити ся, аби явити ся перед дівчиною як жених, хоч хто инший мав з нею женити ся?

— Я спершу опирав ся — відповів Уан сієн. — А коли я вкінци уступив, то мав свою причину. Я бідний і вже від давна жию коштом мого свояка і тому я не мав сили оперти ся остаточно его довгим просьбам.

— Чекай — перебив судия. — Коли ти задля слабости волї виступив як жених перед дівчиною, то як ти міг позволити на заключене вінчаня? Атже то обманьство!

— Я мав намір явити ся перед нею лише яко жених і гадав, що на тім скінчить ся моя задача. Аж тут прийшла та буря і отець молодої сам велів нам повінчати ся, а я вже не міг тому спротивити ся, аби не попасти в підозрінє і не розбити цїлої справи на шкоду Єн цуна.

поодиноких епархій, дозваляє привилей продавати, віддавати в посесию і задовжати церковні маетности з 6 мая 1900 р. на дальших десять літ. З того Апост. призволеня виходить, що епископ. ординаріяти мають в повисших справах лиш обмежене право а коли би то право треба переступити, то треба насамперед повідомити о тім нунциятуру. А що до причини, яка спонукала видане такого бреве, то подае ся до відомости, що до віденьскої нунциятури дійшло, що в послідних часах деякі конґреґациї церковні (монастирі) попродали, віддали в посесию або задовжили церковні маетности без законного призволеня. Позак то противить ся церковним уставам і папским розпорядженям, то епіскопскі ординаріяти мають старати ся о то, щоби подібні річи в будучности не ділли ся. — У Відни 20 мая 1900.

Господарство, промисл, торговля, ґіґіена і виховане.

— **Важне для господарів.** В господарстві рільним стались нині штучні навози необходимі. Як ділае н. пр. суперфосфат на розвій і видатність ростини, досить сказати, що 1 метричний сотнар 16 процентового суперфосфату зробить то само, що кільканайцять фір обірника, або що при дальше відділених ґрунтах само виво́жене обірника коштувало тілько, або може й більше, що сам суперфосфат. — В теперішних часах, коли господар мусить більше менше на 3 роки наперед старати ся, щоби урожайний рік покрив неурожайні — два бувають неурожайні з причини посухи, великих злив або лихої зими — може то зробити лиш штучними навозами а іменно суперфосфатами, котрі ділають дуже борзо і дають відразу обильну збірку. Нехай ніхто не каже, що наші діди і прадіди не знали штичних навозів, а преці їм земля добре родила! Що иншого було колись а що иншого тепер; давнійше мав дідо або ще й батько яких 20 морґів ґрунту, а нині его внуки або сини мусять выживити цілу родину з 3 або й 4 морґів, а часто ще и з меншого ґрунту. Нині ґрунти так вже винищені, що часто й обірник мало що помочи може. Давнійше й зима була инша та инша й весна; не було таких посух та злив, як тепер, а то все спонукало людий придумувати всілякі способи, щоби землю зробити урожайнійшою а господарство рільне поплатнійшим. Ту ціль можна осягнути лиш штучними навозами, котрі додають земли всіх тих частий, що роблять ей урожайною. Длятого господар не може вже нині обійти ся без штучних навозів, а то знов стало ся причиною, що множество всіляких торговельників та аґентів кинулось до продажи штучних навозів, га ходять навіть від хати до хати і на силу пхають господарям свій товар, котрий есть простим сьмітем, без всякої вартости. Длятого **кождий господар повинен бути дуже осторожним і не купувати денебудь штучних навозів, бо і гроші стратить і ґрунту не поправить.** Длятого звертаемо увагу наших господарів і радимо купувати лиш просто із фабрик знаних із своеї ретельности. У Львові есть така фабрика штучних навозів, а то: **Товариство акцийне для промислу хемічного у Львові, при ул. Костюшки ч. 5.** Отже хто би потребував штучних навозів, нехай завчасу напише до згаданого товариства і зажадае цінника, а відтак нехай після него спроваджуе собі потрібний навіз.

— **В Товаристві взаимних обезпечень „Дністер"** прибуло в місяци червня с. р. 7.601 важних поліс на суму 7,484.091 корон обезпеченої вартости з премією 69.921 корон 58 сот. Разом від 1 січня до кінця червня видано 35.063 важних поліс на суму 38,832.652 корон з премією 333.967 корон 01 сот.; попередного року за той сам час було 29.157 важних поліс на суму 33,549.444 корон з премією 279.462 корон 08 сот. т. е. сего року о 54.504 корон 93 сот. премії більше.

Шкід в червни с. р. було 127 случаїв; разом всіх від початку року до кінця червня було 395 шкід, з котрих 372 вже виплачено, 10 шкід находить ся в ліквідациї, а виплату 23 відшкодовань (в сумі 8.820 кор. 50 сот.) на разі з причин правних здержано.

Сума всіх тих шкід разом з коштами ліквідациї виносить brutto 213.847 корон 84 сот., а по потреченю части реасекурованої лишае ся на власний рахунок 113.133 корон 09 сот.

Фонд резервовий з кінцем чурвня виносить 277.592 кор. 89 сот.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер" у Львові,** стоваришеня зареестрованого з обмеж. порукою, за місяць червень 1900.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів . . .		72.171·73
2. Фонд резервовий . . .		6.635·92
3. Специяльна резерва . .		758·83
4. Вкладки:		
а) Стан на початку червня 1900 .	698.535·82	
б) вложено в червни . . .	36.256·88	
разом	734.792·70	
в) винято в червни . . .	22.576·89	
позістае з кінцем червня . .		712.215 81
5. Сальдо прц. (побраних) . .		21.413 14
6. Зиск з року попередного .		— —
7. Непіднята дивіденда за р. 1897, 1898 і 1899 . . .		3.038 84
8. Кошти спору . . .		212 41
9. На рах. біжучім Банку кр. отвертий . . .		5.000 00
10. На рах. ріжних сторін . .		409 88
Сума .		821.856 56

II. Стан чинний:

		Кор. сот
1. Позички уділені:		
а) стан на початку місяця . . .	719.924·33	
б) уділено в червни	29.685·00	
разом	749.609·33	
в) сплачено в червни	11.902·15	
Стан з кінцем червня . .		737.707 18
2. Готівка в касі з д. 30/6 1900 .		22.876 67
3. Цінні папери фонду резервового		62.067 00
4. „ „ инші . . .		
5. В щадници почтовій (оборот чековий)		350 81
6. В инших товариствах і банках		13.556 74
7. Сальдо коштів адміністрациї .		5.887 16
Сума .		821.856 56

Членів прибуло 23, убуло 10, оставало з кінцем червня 1900, 1.848 членів з 1.919 деклярованими уділами в сумі 95.950 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц. — процент від позичок уділюваних з провізиею на кошти адміністрациї $6\frac{1}{2}$ проц.

Телеґрами.

Відень 13 липня. Др. Кербер відбувае тепер конференциї з ріжними послами і парляментарними представителями.

Льондон 13 липня. Маршалок Робертс телеґрафуе з Преториї під днем 12 с. м.: По цілоденній завзятій борбі займили Бури місцевість Нітральснек. Страти по обох сторонах дуже значні.

Шанґай 13 липня. Росийска армія, зложена з 30.000 людий, іде на Пекін. Один тутешний купець хіньский одержав з Пекіну лист з дня 30. червня, котрий доносить, що всі доми посольств збурені а Европейці вимордовані.

Льондон 13 липня. Daily Telegraph доносить з Токіо під днем 10. с. м.: Нині над раном прийшло до битви між німецкими войсками а кулаками під Кяо-чав. Погибло дуже богато кулаків.

Льондон 12 липня. З Тієнт-сіну телеґрафують дня 6 с. м. Росийске войско посунуло ся вчера в напрямі північнім вздовж зелізниці. При помочи артилериї других войск удало ся Росиянам перевести дві льокомотиви і три товарові ваґони з загроженої зелізничої стациї до росийского табору. Жінки і діти Европейців вже виїхали з Тієнт сіну. Положене чужинців дуже загрожене.

— Алеж ти мусів розважити наслідки того поведеня і не дозволити на вінчане.

Ті слова судиї дали Єн-цунови відваги і він вихилившися, крикнув з заду салї:

— Відкликую ся до представителя високої власти і сьвятої справедливости. То очевидна річ, що Уан-сіен, коли пристав на вінчане, мав злі наміри.

— Тихо! — відозвав ся судия і обернув ся знов до Уан сіена. — Ти не мав ніякого тайного наміру?

— Прошу переслухати Као цана; він потвердить, що я кілька разів боронив ся против вінчаня і ніяк не хотів до того допустити та уступив лиш его сильному напорови.

Та певність зробила на судию враження і він спитав Као цана:

— Отже котрого з них бажав би ти мати за зятя?

Као-цан відповів:

— Я вибрав зятем Уан-сіена.

— То годить ся і з моїм поглядом — відповів судия і взявши за перо списав такий засуд:

„Као цан вибираючи собі зятя після вподоби, зложив доказ розваги і інтеліґенциї.

„Єн цун, що попав на гадку дати себе заступити молодим, хорошим хлопцем, виставив себе на сьміх людий і з него довго будуть сьміяти ся.

„Обманьство викрило ся при помочи небесного посередника. Бог вітрів і хмар допоміг до того, що подружила ся дібрана пара.

„Заявляю, що вінчане Уан-сіена і дочки Као-цана важне. Другий раз обряду вінчаня не треба робити.

„Єн-цун провинив ся подвійно. Раз тим, що вигадав нечестний підступ; а друге тим, що побив того, котрого одинокою провиною було, що він хотів зробити ему прислугу. Дарую ему кару різок, на котру без сумніву заслужив. Однак він тратить право допоминати ся о зворот всіх тих гроший, які на ту ціль видав.

„Що-до Шао-мея, що був головною пружиною того обманьства, то з огляду на публичну мораль засуджую его на кару тілесну".

Коли судия відчитав засуд, велів сейчас судовим слугам вхопити Шао-мея і всипати ему трийцять тростин. Відтак велів підписати всім участникам розправи протокол і вийти з салї.

Тесть і зять поклонили ся судиї і відійшли на свій корабель. Єн-цун пішов червоний з гніву і сорому. Кілька місяців не важив ся являти ся на улици. Що-до Шао-мея то він потішав ся по перебутій карі, що не буде потребувати хоч довгу платити.

Као-цан з зятем, дочкою і гістьми від'їхали ще того самого вечера до Тонґ-тінґу, куди прибули на другий день рано. Уан-сіен поселив ся відтак з женою у свого тестя.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).